

Μία διδακτική ιστορία που άλλαξε την ζωή ενός μοναχού

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες](#) / [Θαύματα και θαυμαστά γεγονότα](#)

Η ιστορία έχει ως εξής. Ο π. Μελχισεδέκ πριν πάρει το μεγάλο σχήμα, λεγόταν ηγούμενος Μιχαήλ και όπως όλοι οι ιερείς λειτουργούσε στο μοναστήρι. Ήταν ξυλουργός, ικανός και επιμελής.

Στους ναούς και στα κελιά των αδελφών υπάρχουν μπαούλα, αναλόγια, σκαλιστά προσκυνητάρια, καθίσματα, ντουλάπες και πολλά άλλα χρηστικά έπιπλα βγαλμένα από τα χέρια του. Δούλευε μάλιστα από νωρίς το πρωί μέχρι την νύχτα, προς μεγάλη χαρά τής διοίκησης της μονής.

Κάποτε, τού έδωσαν ευλογία να εκτελέσει για τη μονή μια μεγάλη ξυλουργική εργασία. Δούλευε αρκετούς μήνες, χωρίς σχεδόν να βγαίνει από το ξυλουργείο. Κι όταν τελείωσε, ένιωσε τόσο άσχημα που, όπως λένε οι αυτόπτες μάρτυρες, σωριάστηκε και έμεινε στον τόπο.

Από τις φωνές των ανθρώπων που ήταν μπροστά έτρεξαν αρκετοί μοναχοί, ανάμεσα τους και ο π. Ιωάννης (Κρεστιάνκιν). Ο π. Μιχαήλ δεν έδινε κανένα σημείο ζωής. Όλοι ήταν σκυμμένοι από πάνω του περίλυποι. Ξαφνικά ο π. Ιωάννης είπε:

«Όχι, δεν είναι μακαρίτης. Θα ζήσει ακόμα!». Και άρχισε να προσεύχεται.

Ακίνητος, ο ξαπλωμένος μοναχός, άνοιξε τα μάτια του και ζωντάνεψε. Όλοι αμέσως σκέφτηκαν ότι κάτι τον είχε συνταράξει βαθιά. Αφού σύντομα συνήλθε, ο π. Μιχαήλ άρχισε να εκλιπαρεί να του φωνάξουν τον προεστώτα. Όταν εν τέλει ήρθε ο προεστώς, ο άρρωστος άρχισε με δάκρυα να ζητεί να του δώσουν το μεγάλο σχήμα.

Λένε ότι μόλις άκουσε αυτή την αυθαίρετη επιθυμία τού μοναχού, ο προεστώς τον νουθέτησε με τον δικό του ιδιαίτερο, τραχύ τρόπο, να σοβαρευτεί και να αναρρώσει σύντομα για να επιστρέψει στη δουλειά του, μια και δεν μπόρεσε να πεθάνει στ' αλήθεια.

Το επόμενο πρωί όμως, όπως λέει η ίδια μοναστική παράδοση, ο ίδιος ο προεστώς εμφανίστηκε στο κελί του π. Μιχαήλ απρόσκλητος και τού ανακοίνωσε, εμφανώς συγκλονισμένος, ότι θα λάβει σύντομα το μεγάλο σχήμα.

Αυτή η συμπεριφορά δεν ήταν καθολου συνηθισμένη για τον τρομερό π. Γαβριήλ και προκάλεσε στην αδελφότητα ίδια έκπληξη με την ανάσταση του κεκοιμημένου. Στο μοναστήρι κυκλοφορούσε η φήμη ότι είχε εμφανιστεί το βράδυ στον προεστώτα ο άγιος προστάτης της Μονής των Σπηλαίων του Πσκωφ, Ιερομάρτυρας Ηγούμενος Κορνήλιος (τον οποίο είχε αποκεφαλίσει με το ίδιο του το χέρι ο Ιβάν ο Τρομερός τον 16^ο αιώνα) και διέταξε αυστηρά τον προεστώτα να εκπληρώσει χωρίς καθυστέρηση την παράκληση του μοναχού που είχε επιστρέψει από τον άλλο κόσμο.

Αυτό όμως, ξαναλέω, ήταν μια φήμη που κυκλοφορούσε. Όπως και να χει πάντως, σύντομα ο π. Μιχαήλ πήρε το μεγάλο σχήμα και μετονομάστηκε σε Μελχισεδέκ.

Ο γέροντας προεστώς έδωσε στο νέο μεγαλόσχημο το πολύ σπάνιο αυτό όνομα, προς τιμήν ενός αρχαίου και μυστηριώδους βιβλικού προφήτη. Για ποιο λόγο ο προεστώς τον ονόμασε ειδικά έτσι, παραμένει επίσης ένα μεγάλο μυστήριο, δεδομένου ότι ο ίδιος ο π. Γαβριήλ, τόσο κατά την κουρά, όσο και στα χρόνια που ακολούθησαν, δεν μπόρεσε ούτε μία φορά να προφέρει σωστά το πανάρχαιο όνομα - όσο κι αν πάλευε, το διαστρέβλωνε ανηλεώς. Και εξαιτίας αυτού, μάλιστα, του χάλαγε κάθε φορά η διάθεση, τόσο που εμείς οι δόκιμοι φοβόμασταν μη μας έρθει καμιά αδέσποτη...

Στο μοναστήρι ήξεραν ότι όση ώρα ήταν ο π. Μελχισεδέκ νεκρός, έζησε κάποια εμπειρία που τον επανέφερε στη ζωή άλλον άνθρωπο. Σε μερικούς κοντινούς του συνασκητές και πνευματικά παιδιά είχε διηγηθεί τι έζησε τότε. Αλλά ακόμα και οι απηχήσεις αυτής της διήγησης ήταν υπερβολικά ασυνήθιστες. Γι' αυτό και, τόσο εγώ, όσο και οι φίλοι μου, θέλαμε να μάθουμε το μυστικό από τον ίδιο τον π.

Μελχισεδέκ.

Και να που εκείνη τη νύχτα στο ναό του Αγίου Λαζάρου, πήρα το θάρρος πρώτη φορά να απευθυνθώ στον μεγαλόσχημο ηγούμενο και να τον ρωτήσω ακριβώς αυτό: τι είδε εκεί απ' όπου συνήθως κανείς δεν επιστρέφει;

Ο π. Μελχισεδέκ άκουσε την ερώτηση μου κι έσκυψε το κεφάλι μπροστά στην Ωραία Πύλη σιωπηλός για πολλή ώρα. Εγώ κοκάλωσα. Μετάνιωνα που το θράσος μου με έσπρωξε να κάνω κάτι τόσο ασυγχώρητο. Στο τέλος όμως, ο μεγαλόσχημος μοναχός, με την αδύναμη από την αχρησία φωνή του, άρχισε να μιλάει.

Διηγήθηκε ότι είδε τον εαυτό του στη μέση ενός τεράστιου πράσινου χωραφιού.

Περπάτησε στο χωράφι χωρίς να ξέρει για πού, μέχρι που του έκλεισε τον δρόμο ένα τεράστιο χαντάκι. Εκεί, μέσα σε λάσπες και χώματα, είδε πλήθος μπαούλα, αναλόγια, προσκυνητάρια. Και υπήρχαν και χαλασμένα τραπέζια, σπασμένες καρέκλες, ντουλάπια. Ο μοναχός έριξε μια ματιά και διαπίστωσε έντρομος ότι ήταν τα αντικείμενα που είχε φτιάξει με τα ίδια του τα χέρια. Στεκόταν με δέος μπροστά στους καρπούς της μοναστικής του ζωής. Και ξαφνικά, ένωσε κάποιον δίπλα του. Σήκωσε τα μάτια και είδε την Παναγία. Κοίταζε κι αυτή μελαγχολικά τις πολυετείς εργασίες του καλόγερου.

Μετά του είπε:

«Εσύ είσαι μοναχός. Περιμέναμε από σένα τα σημαντικότερα: μετάνοια και προσευχή. Και εσύ έφερες μόνο αυτό...».

Το όραμα εξαφανίστηκε. Ο πεθαμένος ξύπνησε πάλι στο μοναστήρι.

Μετά από αυτό το περιστατικό, ο π. Μελχισεδέκ μεταμορφώθηκε ολοκληρωτικά. Κύριος σκοπός τής ζωής του έγινε αυτό που του είπε η Υπεραγία Θεοτόκος: μετάνοια και προσευχή. Και οι καρποί των πνευματικών του εργασιών δεν άργησαν να φανερωθούν στη βαθιά του ταπεινοφροσύνη, στα δάκρυα για τις αμαρτίες του, στην ειλικρινή αγάπη του για όλους, στην πλήρη αυταπάρνηση και στα ασκητικά κατορθώματα του, που ξεπερνούσαν τα ανθρώπινα μέτρα. Και κατόπιν, στη σπουδαία του διορατικότητα και στην ενεργή βοήθεια που προσέφερε στους ανθρώπους με την προσευχή του.

Εμείς οι δόκιμοι, βλέποντας πώς ασκούσαν, πλήρως αποξενωμένος από τον κόσμο σε άορατες και ασύλληπτες για μας πνευματικές μάχες, τολμούσαμε να του απευθυνόμαστε μόνο στις πιο εξαιρετικές περιπτώσεις. Κι επιπλέον τον φοβόμασταν και λιγάκι: στο μοναστήρι ήξεραν ότι ο π. Μελχισεδέκ ήταν πολύ αυστηρός ως πνευματικός.

Και είχε αυτό το δικαίωμα. Η σθεναρή απαιτητικότητά του για καθαρότητα της ψυχής του κάθε χριστιανού τρεφόταν μόνο από τη μεγάλη του αγάπη για τους ανθρώπους, τη βαθιά γνώση των κανόνων τού πνευματικού κόσμου και τη συνειδητοποίηση τού πόσο απαραίτητη για τον άνθρωπο είναι η αδιάλλακτη πάλη με τις αμαρτίες.

Αυτός ο μεγαλόσχημος μοναχός ζούσε στον δικό του ύψιστο κόσμο, όπου δεν ανέχονται τους συμβιβασμούς. Και όταν όμως ο π. Μελχισεδέκ έδινε απαντήσεις, τότε αυτές ήταν εντελώς ασυνήθιστες και σαν γεννημένες από κάποια ιδιαίτερη, πηγαία δύναμη.

Κάποτε, στο μοναστήρι, έπεσε πάνω μου μια χιονοστιβάδα άδικων και σκληρών, όπως μου φαίνονταν, δοκιμασιών. Και αποφάσισα τότε να πάω να συμβουλευτώ τον πιο αυστηρό μοναχό της μονής, τον μεγαλόσχημο ηγούμενο Μελχισεδέκ.

Χτύπησα την πόρτα κι έπειτα από το καθιερωμένο «δι' ευχών», βγήκε στο κατώφλι τού κελιού ο π. Μελχισεδέκ. Ήταν με τον μοναχικό του μανδύα και το μεγάλο σχήμα -τον πέτυχα ενώ έκανε τον κανύνα τού μεγάλου σχήματος.

Του ανακοίνωσα τις δυσκολίες και τα άλυτα προβλήματα μου. Ο π. Μελχισεδέκ στεκόταν μπροστά μου ακίνητος και άκουγε προσεκτικά τα πάντα, με σκυμμένο το κεφάλι ως συνήθως. Κατόπιν, σήκωσε το βλέμμα του κι έβαλε έξαφνα τα κλάματα...

«Αδερφέ!», είπε με ανείπωτο πόνο και πικρία. «Τι με ρωτάς; Εγώ ο ίδιος χάνομαι!».

Ο μεγαλόσχημος γέροντας, εκείνος ο μεγαλειώδης ασκητής με την άγια ζωή, στεκόταν μπροστά μου και έκλαιγε με ειλικρινή θλίψη, ως ο χειρότερος και αμαρτωλότερος άνθρωπος πάνω στη γη! Κι άρχισα να καταλαβαίνω με όλο και περισσότερη σαφήνεια και χαρά ότι η πλειοψηφία των προβλημάτων μου, μαζί με τις δυσκολίες μου, δεν άξιζαν μία!

Και όχι μόνο αυτό, αλλά και τα ίδια τα προβλήματα εξορίστηκαν την ίδια στιγμή από την ψυχή μου με τρόπο χειροπιαστό. Δεν είχα πλέον ανάγκη να ρωτήσω ή να ζητήσω κάτι από τον γέροντα. Έκανε για μένα ό,τι μπορούσε. Χαιρέτισα με ευγνωμοσύνη και έφυγα.

Όλα όσα μάς τυχαίνουν -τα απλά και τα σύνθετα, τα μικρά ανθρώπινα προβλήματα και το ταξίδι προς τον Θεό τα μυστικά τού τωρινού και του μελλοντικού αιώνα- όλα επιλύονται μόνο με ανεξήγητη, ακατανόητα υπέροχη και ισχυρή ταπεινοφροσύνη.

Και ακόμα κι αν δεν καταλαβαίνουμε την αλήθεια και το νόημα της. ακόμα κι αν αποδεικνυόμαστε ανίκανοι γι' αυτή τη μυστηριώδη και παντοδύναμη αρετή, αυτή μάς αποκαλύπτεται από μόνη της ταπεινά, μέσα από τέτοιους καταπληκτικούς ανθρώπους, που μπορούν να τη δεξιώνονται.

Από το βιβλίο: "Σχεδόν Άγιοι" π. Τύχων Σεβκούνωφ